

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 168/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **OMNIUM CAPITAL, o.c.p., a.s.**, Potočná 169/85, Skalica, zastúpeného JUDr. Ľubomírom Vanekom, Potočná 169/85, Skalica, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Co/146/2025-230 z 18. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na zachovanie dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením krajského súdu č. k. 9Co/146/2025-230 z 18. decembra 2025. Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a zároveň aby sťažovateľovi priznal nárok na náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca podal na Mestskom súde Bratislava IV návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým by uložil žalovanému povinnosť odstrániť z portálu www.pluska.sk a ostatných portálov prevádzkovaných žalovaným článok s názvom „*Ďalší PODVOD? Nová firma pripomína ARCA CAPITAL, v ktorej prišli známe osobnosti o státisíce*“ (ďalej len „sporný článok“) a zároveň aby žalovanému uložil povinnosť zdržať sa šírenia nepravdivých informácií o sťažovateľovi a povinnosť zverejniť ospravedlnenie sťažovateľovi na tom istom portáli a aby ho tiež zaviazal k náhrade jeho trov konania. Sťažovateľ svoj návrh odôvodnil tým, že konaním žalovaného spočívajúcim vo zverejnení nepravdivých, zavádzajúcich a klamlivých informácií spôsobilých v značnej miere nielen poškodiť dobrú povesť sťažovateľa, ale aj spôsobiť mu závažnú ujmu a škodu dochádza k poškodzovaniu jeho práv podľa § 19b ods. 3 Občianskeho zákonníka.

3. Mestský súd uznesením č. k. 4C/29/2025-43 z 30. mája 2025 jeho prvým výrokom nariadil odstrániť z portálov žalovaného sporný článok a zdržať sa šírenia nepravdivých informácií o žalobcovi, druhým výrokom priznal morálne zadosťučinenie vo forme písomného ospravedlnenia a tretím výrokom sťažovateľovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalovaný podal proti uzneseniu mestského súdu odvolanie, v ktorom namietal jeho nedostatočné odôvodnenie, predovšetkým neposkytnutie odpovedí na základné otázky, a to akými výrokmi žalovaný údajne zasiahol do povesti sťažovateľa a z akých dôkazov súd vychádzal, keďže ku každej informácii uvedenej v dotknutom článku sťažovateľ uviedol aj jej zdroj, odkiaľ ju prevzal.

4. Krajský súd napadnutým uznesením zmenil uznesenie mestského súdu v jeho prvom a druhom výroku tak, že návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol, pretože neboli splnené podmienky na jeho nariadenie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu argumentuje tým, že:

a) Krajský súd nedostatočne odôvodnil napadnuté uznesenie, ktorého závery považuje za arbitrárne. Osobitne v tejto súvislosti poukazuje na nedostatočné vysporiadanie sa s jeho argumentáciou odôvodňujúcou potrebu okamžitej úpravy pomerov. Obsahom článku boli klamlivé, nepravdivé, zavádzajúce informácie vychádzajúce z nepravdivého skutkového základu. Z obsahu sporného článku vyplýva údajne investigatívne odhalenie autora, ktorému malo predchádzať nejaké šetrenie, pričom jeho výsledok negatívnym spôsobom ovplyvňuje a poškodzuje dobrú povesť a dobré meno sťažovateľa, pretože konštatuje, že osoby konajúce za neho sú majetkovo alebo personálne prepojené so subjektom, ktorý je širšou verejnosťou vnímaný mimoriadne negatívne ako podvodnícka spoločnosť.

b) Krajský súd nevzal do úvahy pri svojom rozhodovaní postup redaktora pred zverejnením článku, ktorý ho len formálne požiadal o reakciu na sporný článok, hoci mu na vyjadrenie neposkytol dostatočný časový priestor.

c) Napadnutým uznesením došlo k porušeniu princípu proporcionality v neprospech sťažovateľa, hoci z neho nie je zrejmé, ako krajský súd vyhodnotil vzťah medzi právom na šírenie informácií a ujmou, ktorá vzniká sťažovateľovi šírením nepravdivých a zavádzajúcich informácií. Ak krajský súd dospel k záveru, že mestský súd nevykonal test proporcionality a nedostatočne odôvodnil svoje závery, mal zrušiť uznesenie mestského súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou argumentácie sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu krajského súdu je námietka nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia v dôsledku chybného vyhodnotenia skutkových okolností a nevykonanie testu proporcionality krajským súdom, ktoré ho viedli k nesprávnemu posúdeniu splnenia podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia.

7. Ústavou vymedzená právomoc ústavného súdu v konaní o individuálnych ústavných sťažnostiach (čl. 127 ods. 1 ústavy) je založená na princípe proporcionality, ktorého podstata mu neumožňuje, aby nahrádzal rozhodovaciu činnosť patriacu do právomoci všeobecných súdov,

ak je založená zákonom alebo na základe zákona. Ústavný súd môže uplatniť svoju právomoc až vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemá k dispozícii inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Na zákonnej úrovni je princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu upravený v § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), podľa ktorého ústavná sťažnosť je neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd. Navyše ústava ani zákon o ústavnom súde neumožňujú sťažovateľovi voľbu medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd.

8. V okolnostiach posudzovanej veci ústavný súd považuje za potrebné upriamiť pozornosť na predmet preskúmaného konania, ktorým je návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorého výrok konzumuje vec samu. Na túto skutočnosť poukazoval pri posúdení veci aj krajský súd, ktorý v bode 60 odôvodnenia (obdobne bod 63) vyčítal mestskému súdu nevykonanie testu proporcionality kolidujúcich práv na slobodu prejavu a na ochranu dobrej povesti. V tejto súvislosti možno poukázať aj na bod 63, v ktorom krajský súd napriek tomu, že išlo o rozhodovanie o neodkladnom opatrení, poukázal na to, že *„v prípade difamačných sporov je možné až po vykonaní dokazovania posúdiť, či zverejnené informácie sú alebo nie sú pravdivé a či sú alebo nie sú objektívne spôsobilé zasiahnuť do práv žalobcu. Vykonávanie dokazovania v konaní o nariadení neodkladného opatrenia má svoje limity.“*. Osobitne krajský súd zdôraznil potrebu riadne vykonaného dokazovania presahujúceho limity neodkladného opatrenia vo vzťahu k navrhovanému ospravedlneniu.

9. Vo vzťahu k povahe konania ústavný súd odkazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to rozhodnutie sp. zn. 4Obdo/66/2017 z 19. júna 2018 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „zbierka“) pod R 76/2018, rozhodnutie sp. zn. 3Cdo/157/2017 z 11. októbra 2017 uverejnené v zbierke pod R 21/2018, rozhodnutie sp. zn. 8Cdo/83/2017 zo 14. júna 2017, z ktorých vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení je prípustné dovolanie podľa § 420 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) za predpokladu, že rozhodnutie súdu o neodkladnom opatrení vrátane rozhodnutia odvolacieho súdu má povahu rozhodnutia vo veci samej, teda že samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. To je splnené v prípade návrhov na nariadenie neodkladného opatrenia podaného pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP, konanie teda končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a konzumuje vec samu (k tomu aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/154/2018 z 28. marca 2019).

10. V preskúmanej veci je teda podstatná povaha sťažovateľom podaného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, a to bez ohľadu na spôsob rozhodnutia o ňom, teda aj keď napadnutým uznesením bol návrh zamietnutý. Meritórna povaha návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia tak predstavuje jeden z predpokladov zakladajúcich možnosť napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu dovolaním z dôvodov tzv. zmätočných väd podľa § 420 CSP. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uplatnil námietky arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia, ktoré obsahovo pokrývajú dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

11. Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP je tak vo veci sťažovateľa právnym prostriedkom, ktorý mu priznáva zákon (Civilný sporový poriadok), je v jeho dispozícii a ktorý mu umožňuje dosiahnuť nápravu namietaného porušenia jeho práv uplatnením prieskumnej právomoci dovolacieho súdu. Po neúspešnom vyčerpaní tohto prostriedku nič nebráni sťažovateľovi vyvolať ústavný prieskum konečného rozhodnutia dovolacieho súdu a v prípade splnenia podmienok uvedených v § 124 poslednej vete zákona o ústavnom súde aj rozhodnutia odvolacieho súdu.

12. Nevyužitie právnych prostriedkov ochrany práv, ktoré sťažovateľovi priznáva zákon, zakladá neprípustnosť ústavnej sťažnosti podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (druhá alternatíva), a tým aj dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2026

Libor Duľa
predseda senátu